

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/20/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121494406
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6121494406.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: 365.bank, a. s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471 proti žalovanému: I. I. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/X, XXX XX Y., o zaplatenie 9 409,91 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 9Csp/39/2021-106 zo dňa 12. januára 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje .

Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.)

2. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí vychádzal z posúdenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lepšia splátka, č. zmluvy 1699243021, zo dňa 17.05.2016 ako zmluvy spotrebiteľskej uzatvorenej medzi žalobcom (bankou) a žalovaným (dlžníkom, spotrebiteľom). Žalobca pri uzatváraní uvedenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, vzhľadom na ktorú skutočnosť spíňal predpoklady veriteľa v zmysle § 2 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. a dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaný bol v zmluve identifikovaný svojím menom, priezviskom, rodným číslom, dátumom narodenia a bydliskom, teda identifikačnými údajmi fyzickej osoby - nepodnikateľa. Vzhľadom na prijatý záver o spotrebiteľskom charaktere zmluvy o úvere okresný súd ďalej skúmal, či veriteľ postupoval pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere s odbornou starostlivosťou a skúmal bonitu žalovaného. Konštatoval, že žalobca nepredložil žiadny dôkaz, že by bol príjmy žalovaného overoval v nejakej databáze, napríklad v Sociálnej poisťovni, alebo si preveroval úverovú zaťaženosť žalovaného v niektorom z úverových registrov. Zároveň ani zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevyplývajú žiadne bližšie údaje o bonite žalovaného, jeho príjmoch a výdavkoch. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu, že pred uzatvorením predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere postupoval s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Následne okresný súd dospel k záveru, že žalobca hrubo porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., v dôsledku ktorej skutočnosti v nadväznosti na § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy) nebol ani oprávnený požadovať od žalovaného jednorazové splatenie poskytnutého úveru. Súd prvej inštancie preto vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru listom zo dňa 25.05.2020

označeným ako Výzva na úhradu dlžnej sumy vyhodnotil podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy) ako neplatný právny úkon. Žalovanému preto naďalej zostalo zachované právo splácať poskytnutý úver v splátkach, a keďže splatnosť úveru podľa dojednaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.05.2016 ešte nenastala (konečná splatnosť úveru bola dojednaná ku dňu 25.05.2024), okresný súd žalobcom uplatnený nárok ako predčasne podaný zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Uviedol, že žalovanému síce prináležala náhrada trov konania v rozsahu 100 %, avšak tomuto v spore žiadne trovy nevznikli, z ktorého dôvodu mu okresný súd nárok na náhradu trov konania nepriznal.

3. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie vytykajúc súdu prvej inštancie vady zakladajúce odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, alternatívne žiadal rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úvodom žalobca spochybnil záver súdu prvej inštancie týkajúci sa skúmania bonity žalovaného, pretože u každého klienta (teda aj u žalovaného) bola skúmaná bonita výpisom z úverového registra (SRBI) a dokladov o príjme, teda boli splnené všetky podmienky v súlade so zákonom č. 129/2010. Z. z. Vyjadril názor, podľa ktorého konanie s odbornou starostlivosťou nemusí byť imanentnou súčasťou či už samotnej zmluvy o úvere alebo žalobného návrhu. Ak mal okresný súd za to, že návrh obsahuje nedostatočné informácie týkajúce sa uplatneného nároku, mal povinnosť žalobcu na túto skutočnosť upozorniť a vyzvať ho na odstránenie nedostatkov podania. Konajúci súd zaslal žalobcovi dve výzvy, v zmysle ktorých ho vyzval na doplnenie skutočností týkajúcich sa uplatneného nároku, no v žiadnej z nich nevyzval žalobcu na predloženie dôkazov o skúmaní bonity žalovaného. Pokiaľ mal súd prvej inštancie pochybnosti o skutočnostiach týkajúcich sa skúmania bonity zo strany žalobcu, bol povinný o svojich pochybnostiach procesnú stranu poučiť. Súd prvej inštancie si však svoju povinnosť informovať žalobcu o tom, že považuje skutočnosť skúmania bonity za spornú, nesplnil, ktorým konaním odňal žalobcovi právo riadne uplatňovať jeho procesné práva. Právne závery súdu prvej inštancie žalobca označil za zjavne arbitrárne, v dôsledku čoho neudržateľne zasahujú do jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces a práva vlastniť majetok. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré pri rovnakom procesnom postupe súdov prvej inštancie vyhovel odvolaniam žalobcu, a to konkrétne rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8CoCsp/19/2021 zo dňa 30.06.2021, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp/10/2021 zo dňa 26.05.2021. Žalobca taktiež zdôraznil, že právna úprava CSP vychádza zo zásady kontradiktórnosti civilného procesu, z ktorej vyplýva nevyhnutnosť aktivity procesných strán v prípade uplatňovania alebo bránenia svojho práva. Z princípu kontradiktórnosti konania ďalej vyplýva, že súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení, ale naopak nesporné skutkové tvrdenia si osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. K účinnému popretiu skutkového tvrdenia žalobcu však môže dôjsť prostriedkami procesnej obrany (skutkovými tvrdeniami žalovaného). Výnimka zo zásady osvojenia si nesporných skutkových tvrdení je upravená v ustanovení § 186 ods. 2 CSP, t. j. v prípade, ak existuje dôvodná pochybnosť o pravdivosti zhodných (nesporných) tvrdení sporových strán. Na týchto záveroch nemení nič ani právna úprava spotrebiteľských sporov, ktorá umožňuje súdu vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol. Aj v takomto prípade však platí, že dokazovanie sa vykonáva len ohľadom sporných skutkových tvrdení, prípadne, ak existuje dôvodná pochybnosť o pravdivosti zhodných (nesporných) tvrdení sporových strán). Nakoľko žalovaný nespochybnil riadne skúmanie bonity, mal žalobca za to, že ide o nesporné skutkové tvrdenie, a teda že k dostatočnému skúmaniu bonity došlo. Uvedenú argumentáciu žalobcu potvrdzuje rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10CoCsp/22/2020 zo dňa 29.03.2021, ako i rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/232/2019 zo dňa 22.09.2020, ktoré sa zaoberali otázkou sporných a nesporných tvrdení v kontexte pasivity žalovaného. Z popísaných dôvodov žalobca považuje odvolanie za opodstatnené. Záverom zdôraznil, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno pojať ako obranu pred jeho ľahkomyselnosťou a nezodpovednosťou (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 29.6.2010 sp. zn. 23Cdo/1201/2009; ŠVESTKA, J. - SPÁČIL, J. - ŠKÁROVÁ, M. - HULMÁK, M. a kol.: Občiansky zákonník I. Komentár. C.H.BECK, Praha 2008, str. 408). V tejto súvislosti poukázal i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo dňa 7. februára 2018, v ktorom Ústavný súd uviedol: „Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu

právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty.“

4. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) postupom podľa § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP.

6. Úvodom považuje odvolací súd za potrebné uviesť aj vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobcu, že napadnuté rozhodnutie zodpovedá požiadavkám vyplývajúcich z § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe, je preskúmateľné a riadne odôvodnené, pričom opačný názor žalobcu je len jeho subjektívnym, ničím nepodloženým názorom. V konaní nedošlo k takej vade, ktorá by mala vplyv na správnosť rozhodnutia a možno uzavrieť, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané. V tejto súvislosti odvolací súd tiež poukazuje aj na konštantnú judikatúru súdov, z ktorej vyplýva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004). Podľa odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie dostatočne zaoberal skutkovými okolnosťami na to, aby dospel k správne právnemu záveru. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že všeobecný súd nemusí dať odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/2007).

7. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné.

8. Odvolacia argumentácia žalobcu spočívala prioritne na tom, že skúmanie bonity žalovaného je nesporným skutkovým tvrdením, pre ktorý dôvod si ho mal súd prvej inštancie osvojiť. Pokiaľ tvrdenie žalobcu o tom, že došlo k skúmaniu bonity považoval okresný súd za sporné, mal vyzvať žalobcu na odstránenie nedostatkov podania.

9. Podľa § 7 <I.> ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Povinnosť podľa prvej vety sa považuje za splnenú, ak je splatenie spotrebiteľského úveru v celom rozsahu zabezpečené peňažnými prostriedkami alebo cennými papiermi; tým nie je dotknuté ustanovenie § 17 ods. 3.

10. Podľa čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES <I.> o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS <T.>, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

11. V zmysle čl. 26 preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES <I.> o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS <T.> členské štáty by mali prijať

vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity, a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14.06.2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

12. Odvolací súd i s poukazom na vyššie prezentované východiská týkajúce sa skúmania bonity dlžníkov uzatvára, že je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa. Bolo na žalobcovi, aby preukázal, že bonita žalovaného bola z jeho strany náležite skúmaná tak, aby bola splnená povinnosť vyplývajúca z § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v predloženej spisovom materiáli sa nenachádza žiaden dôkaz preukazujúci skúmanie bonity žalovaného zo strany žalobcu. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie vyzýval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení (č. I. 89 spisu), pričom žalobca aj napriek výzve ďalšie skutkové tvrdenia nedoplnil (pozn. súdu: doplnil len údaje týkajúce sa výšky pohľadávky, na ktorú skutočnosť bol taktiež v predmetnej výzve vyzvaný). To znamená, že súd prvej inštancie vyzval žalobcu na odstránenie nedostatkov podania, pre ktorý dôvod námietku žalobcu, podľa ktorej súd prvej inštancie nevyzval žalobcu na odstránenie nedostatkov podania, nepovažuje za dôvodnú. V súdnej veci vytvoril okresný súd žalobcovi relevantný procesný priestor na realizáciu procesných práv, obsah spisu preukazuje, že žalobca mal súdom umožnené, aby si patrične uplatňoval tie procesné práva, ktoré v sporovom konaní mu procesný poriadok priznáva, bolo vecou žalobcu či a ako súdom umožnený procesný priestor využije.

13. Pokiaľ žalobca v ďalšom namieta postup súdu prvej inštancie spočívajúci v neuvedení informácie ohľadom toho, ktoré skutkové tvrdenie považuje za nesporné, a ktoré za sporné, odvolací súd odkazuje na Zápisnicu o pojednávaní zo dňa 12.01.2023 (č. I. 102), kde okresný súd po otvorení pojednávania a oboznámení listinných dôkazov uviedol v súlade s § 181 ods. 2 CSP, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné, a ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné. Procesný postup súdu prvej inštancie bol teda v súlade s procesnou normou. Predmetnú námietku preto odvolací súd taktiež vyhodnotil ako nedôvodnú. Skutočnosť, že žalobca sa z nariadeného pojednávania ospravedlnil a pojednávania sa nezúčastnil, nemá za následok odňatie práva žalobcovi riadne uplatňovať jeho procesné práva. Pokiaľ by sa žalobca nariadeného pojednávania zúčastnil, po prednesení predbežného právneho posúdenia zo strany súdu mohol na toto kvalifikovane reagovať. Žalobca bol navyše zastúpený právnym zástupcom orientujúcim sa v normách procesného práva, pričom namietaný postup súdu v zmysle § 181 ods. 2 CSP, t. j. uvedenie ktoré skutkové tvrdenia súd považuje za sporné, ktoré za nesporné a predbežné právne posúdenie veci na pojednávaní, je plne súladný s aktuálnou úpravou CSP.

14. Na argument žalobcu ohľadom nespornosti tvrdenia o skúmaní bonity žalovaného odvolací súd odkazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 05.03.2020 vo veci C-679/18, OPR Finance proti GK, v ktorom Súdny dvor Európskej únie okrem iného uviedol, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ má súd prvej inštancie povinnosť skúmať určitú skutočnosť z úradnej povinnosti, nie je potrebné, aby daná skutočnosť bola rozporovaná zo strany žalovaného. Okresný súd preto „neprevzal zastupovanie slabšej strany,“ ako to v rámci podaného odvolania tvrdí žalobca, ale si len splnil povinnosť prihliadať ex offa k určitým skutočnostiam v rámci špecifík konaní so slabšou stranou, ktorý postup odvolací súd hodnotí taktiež ako

súladný s právnymi predpismi. Navyiac pasivita žalovaného nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu „priznať akýkoľvek uplatnený nárok.“

15. Napokon bezpredmetným je (neprimerane rozsiahle) citovanie/odkazovanie odvolateľa na odôvodnenia rozhodnutí iných odvolacích súdov v obdobných veciach, lebo tieto rozhodnutia nie sú pre konajúce súdy záväzné (§ 193, eventuálne § 391 ods. 2 a § 455 CSP). Zároveň nepredstavujú ani ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle článku 2 ods. 2 CSP. Navyiac vo veci vedenej Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 8CoCsp/19/2021 (na ktorú žalobca v podanom odvolaní odkazuje) žalobca nebol súdom prvej inštancie vyzvaný na doplnenie skutkových tvrdení a súd prvej inštancie dospel k odlišnému záveru ako súd v prejednávanej veci, a to že skúmanie bonity žalovaného malo vyplývať priamo zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy.

16. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalobcom, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

17. Nadväzne, potvrdenie rozhodnutia v posudzovanej meritórnej časti zakladá vecnú správnosť aj od neho závislého výroku o náhrade trov konania.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a ustanovením § 262 ods. 2 CSP tak, že žalovanému nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol žalovaný síce úspešný, avšak zo spisu mu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú a ani si ich neuplatnil.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)